

Сучасні реалії в діяльності організацій публічної сфери свідчать про те, що управління соціальними ризиками полягає у застосуванні процедур (механізмів), що збігаються з відповідними процедурами зниження ризиків та пом'якшення наслідків війни. Відтак, заходи захисту доцільно здійснювати по двох основних напрямках: превентивні заходи щодо зниження ризиків; пом'якшення наслідків надзвичайних ситуацій, за допомогою завчасно підготовлених засобів.

До превентивних, тобто попереджуючих, заходів щодо зниження величини шкоди можна віднести: створення систем оповіщення щодо надзвичайних ситуацій для персоналу та для населення; застосування різних технічних засобів, для обмеження дії вражаючих чинників – системи гасіння пожеж, аварійної вентиляції, загороджувальні пристрої, які запобігають поширенню вогню чи вибухової хвилі; підготовка засобів та заходів для захисту людей; організація оперативного медичного забезпечення.

До заходів пом'якшення (ліквідації) наслідків надзвичайних ситуацій відносяться: екстрене реагування, тобто заходи з локалізації надзвичайної ситуації; аварійно-рятувальні та інші невідкладні роботи; відновлювальні роботи; реабілітаційні заходи та відшкодування збитку.

Таким чином, з врахуванням впливу на соціальний ризик різних чинників: видів небезпечних явищ, їх сили, частоти, взаємного розташування джерел небезпеки та об'єктів впливу, захищеності (вразливості) об'єктів по відношенню до вражаючих факторів небезпечних явищ, а також витрат на реалізацію заходів щодо зменшення негативного впливу окремих факторів, доцільно обґрунтовувати раціональні заходи, які дозволяють знизити ризики до мінімального рівня в межах ресурсних обмежень.

Список використаних джерел:

1. Березіна С.Б. Соціальні ризики – сучасна проблема людства. Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2018. №5(17). С. 165-172.
2. Горобець А.С. Безробіття як вид соціального ризику. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО. Випуск 40. Том 1, 2016. С.102-105.

Оксана МОРОЗОВА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Державна служба», ЗУНУ

Науковий керівник - д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Забезпечення соціального розвитку територіальної громади повністю знаходиться в компетенції місцевого самоврядування й передбачає налагодження взаємодії його органу з громадськістю. Це впливає з Конституції України (ст. 5), якою закріплено, що: «Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування» [1]. А відтак, залучення громадян до вирішення завдань соціального розвитку територіальної громади на засадах партнерської взаємодії закладає підґрунтя досягнення соціальної ефективності й підвищення соціальної відповідальності.

Значення налагодження взаємодії органу місцевого самоврядування з громадськістю щодо забезпечення соціального розвитку територіальної громади полягає в таких моментах:

- підвищенні гарантій, що законодавчі вимоги та запити громадян стосовно розвитку соціальної сфери будуть виконані;
- підтриманні та легітимізації напрямів розміщення коштів місцевого бюджету;
- забезпеченні нових підходів та рішень у складних питаннях, встановленні пріоритетів політики органів місцевого самоврядування;
- забезпеченні відповідність рішень, ухвалених органами місцевого самоврядування, потребам жителів територіальної громади;
- пропонуванні депутатам місцевих рад найприйнятніших способів забезпечення публічності процесу ухвалення рішень;
- створенні підґрунтя для залучення громадян до ухвалення найважливіших рішень щодо соціального розвитку як норми діяльності, а не винятку;
- забезпеченні керованості та узгодженості дій всіх підрозділів органу місцевого самоврядування щодо методів, які можна використовувати для забезпечення потреб громадян в інформації;

– підвищенні ефективності обміну інформацією між громадянами, громадськими організаціями і владою;

– стимулюванні залучення волонтерів для підтримки діяльності органів місцевого самоврядування в питаннях соціального розвитку територіальної громади [2].

Серед форм взаємодії органу місцевого самоврядування з громадськістю щодо забезпечення соціального розвитку територіальної громади слід виокремити:

– звернення громадян – викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги;

– місцеві ініціативи – можливість бути почутими, можливість донести проблему до депутатів місцевих рад та показати громаді, яку позицію займає місцева влада щодо питань соціального розвитку;

– громадські слухання – зустрічі членів територіальної громади з депутатами та посадовцями місцевої ради, на яких громадяни висловлюють свою думку щодо планів та дій влади з вирішення проблем життєдіяльності громади;

– створення громадських рад при органі місцевого самоврядування;

– залучення громадських організацій до вирішення проблем громади через підтримку їхніх проектів та ініціатив;

– проведення брифінгів та прес-конференцій;

– випуск і поширення бюлетенів, прес-релізів, оглядів, інформаційних збірників, експрес-інформації тощо;

– публікація статей та підготовка теле- і радіопередач;

– створення архівів інформації про діяльність органу місцевого самоврядування;

– організація інтерв'ю посадовців органу місцевого самоврядування.

В напрямі удосконалення взаємодії органу місцевого самоврядування з громадськістю щодо забезпечення соціального розвитку територіальної громади доцільним є зосередження уваги на:

– запровадженні збору та оновленні для органу місцевого самоврядування бази контактів всіх громадських організацій та громадських активістів громади;

– необхідності запровадження системних та прозорих механізмів впливу громадських організацій на місцеві політики;

– створенні майданчика для комунікації та обміну інформацією між органом місцевого самоврядування та громадськістю про актуальні проекти, потреби та можливості співпраці;

– покращенні практик консультацій органу місцевого самоврядування з громадськими організаціями;

– запровадженні прозорого механізму інформування громадськості, пошуку партнерів для реалізації соціальних проектів;

– популяризації досвіду дієвої взаємодії органів місцевого самоврядування та громадськості;

– залученні громадськості до моніторингу діяльності органу місцевого самоврядування щодо соціального розвитку територіальної громади;

– запровадженні прозорих та доступних механізмів консультацій щодо розробки програм соціального розвитку на ранніх етапах роботи над документом;

– проведенні роз'яснювальної діяльності для громадських організацій з приводу вирішення завдань соціального розвитку територіальної громади.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

2. Місцеві ініціативи та залучення громадськості до здійснення місцевого самоврядування. Навчальний посібник для посадових осіб місцевого самоврядування /Карий О.І., Панас Я.В./ Асоціація міст України. К., ТОВ «ПІДПРИЄМСТВО «ВІ ЕН ЕЙ», 2015. 176 с.

Тетяна РЕСЛЕР

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник - д.е.н., професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

СУТНІСТЬ ТА ЗАВДАННЯ ЗНАННЄВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ПУБЛІЧНОЇ СФЕРИ

В сучасних умовах трансформації суспільних відносин ефективне функціонування й розвиток організацій публічної сфери значною мірою залежить як від ступеня освоєння працівниками нових знань, так і від системного їх використання в повсякденній діяльності. Знання є одним з основних ресурсів публічних організацій, зокрема органів влади, який широко використовується при здійсненні всіх видів функціональної діяльності. Соціалізація знань здійснюється шляхом їх матеріалізації в засоби діяльності, в адміністративні